

Opinia o ustawie o instytutach badawczych
(druk nr 822)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa o instytutach badawczych stanowi część pakietu ustaw zmierzających do zreformowania systemu polskiej nauki. Zastępuje ona dotychczas obowiązującą ustawę z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych.

Opiniowana ustawa normuje organizację i funkcjonowanie instytutów badawczych, czyli państwowych jednostek organizacyjnych, wyodrębnionych pod względem prawnym, organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym, które mają prowadzić badania naukowe i prace rozwojowe ukierunkowane na ich wdrożenie i zastosowanie w praktyce (art. 1 ust. 1). Instytuty badawcze uzyskują osobowość prawną z chwilą ich wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego (art. 1 ust. 2).

Podstawowa działalność instytutów badawczych zgodnie z art. 2 ust. 1 polega na prowadzeniu badań naukowych i prac rozwojowych, przystosowywaniu wyników badań naukowych i prac rozwojowych do potrzeb praktyki oraz wdrażaniu wyników badań naukowych i prac rozwojowych.

Instytuty badawcze mogą ponadto zajmować się upowszechnianiem wyników badań naukowych i prac rozwojowych, wykonywaniem badań, analiz oraz opracowywaniem opinii i ekspertyz, opracowywaniem ocen dotyczących stanu i rozwoju poszczególnych dziedzin nauki i techniki, prowadzeniem działalności normalizacyjnej, certyfikacyjnej i aprobowanej, prowadzeniem działalności w zakresie informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej, wynalazczości oraz ochrony własności przemysłowej i intelektualnej, wytwarzaniem w związku z prowadzonymi badaniami naukowymi i pracami rozwojowymi aparatury, urządzeń, materiałów i innych wyrobów oraz prowadzeniem walidacji metod badawczych, pomiarowych oraz kalibracji aparatury, działalnością wydawniczą, a także organizowaniem

studiów podyplomowych i doktoranckich, związanych z prowadzonymi przez instytut badaniami naukowymi i pracami rozwojowymi oraz prowadzeniem innych form kształcenia.

Opiniowana ustawa reguluje w szczególności kwestie: tworzenia, łączenia, podziału, reorganizacji, przekształcania i likwidacji instytutów badawczych (art. 4-15), zasad gospodarki majątkowej i finansowej (art. 16-20), statusu państwowych instytutów badawczych (art. 21-22), organów instytutu badawczego (art. 23-32), działalności Rady Głównej Instytutów Badawczych (art. 33), nadzoru nad instytutami badawczymi (art. 34-37), funkcjonowania centrów naukowo-przemysłowych (art. 38) oraz statusu pracowników instytutu badawczego (art. 39-65).

Instytut badawczy będzie mógł być utworzony jeżeli zaistnieje potrzeba prowadzenia w danej dziedzinie działalności określonej w ustawie oraz zostanie zapewniona niezbędna kadra o odpowiednich kwalifikacjach oraz aparatura badawcza, laboratoryjna, potencjał informatyczny i inne warunki materialno-techniczne (art. 4). Instytut tworzony będzie w drodze rozporządzenia na wniosek ministra właściwego ze względu na planowaną działalność instytutu, złożony po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw nauki (art. 5).

Ustawa przewiduje możliwość łączenia, podziału, reorganizacji, przekształcenia lub likwidacji instytutów badawczych w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw nauki na wniosek ministra wskazanego w rozporządzeniu o utworzeniu instytutu lub na wspólny wniosek dyrektora i rady naukowej instytutu. Instytut badawczy będzie również mógł być przekształcony w instytut naukowy Polskiej Akademii Nauk, włączony do uczelni publicznej albo do instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk (art. 9).

Instytuty badawcze będą mogły podlegać komercjalizacji lub prywatyzacji bezpośredniej, a spółka powstała w wyniku komercjalizacji instytutu będzie mogła podlegać prywatyzacji pośredniej (art. 12). Przewiduje się również możliwość ogłoszenia upadłości instytutu (art. 14).

Organami instytutu badawczego są dyrektor i rada naukowa (art. 23). Dyrektor powoływany jest przez ministra nadzorującego instytut na okres 4 lat po przeprowadzeniu konkursu. Rada naukowa jest organem stanowiącym, inicjującym, opiniodawczym i doradczym instytutu w zakresie jego działalności statutowej oraz w sprawach rozwoju kadry naukowej i badawczo-technicznej.

Nadzór nad działalnością instytutów badawczych należy do ministra właściwego do spraw nauki. Minister może żądać informacji i wyjaśnień od organów instytutu, a także

dokonywać audytu i doraźnej kontroli jego działalności (art. 35). Ustawa przewiduje obligatoryjny audyt instytutu badawczego nie rzadziej niż raz na 3 lata (art. 36).

Instytuty badawcze mogą współpracować w ramach centrów naukowo-przemysłowych na zasadach określonych w umowie. Warunkiem utworzenia takiego centrum jest nawiązanie współpracy naukowo-gospodarczej w celu realizacji zadań określonych w ustawie (art. 38).

Opiniowana ustawa określa kategorie pracowników zatrudnianych w instytutach badawczych, reguluje kwestie nawiązywania i rozwiązywania stosunku pracy z tymi pracownikami, okresowych ocen pracowników, postępowania dyscyplinarnego oraz wynagrodzenia.

Ustawa wejdzie w życie w terminie i na zasadach określonych w ustawie – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące system nauki, czyli zasadniczo 1 października 2010 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa została uchwalona przez Sejm na 63. posiedzeniu w dniu 18 marca 2010 r. w oparciu o projekt rządowy (druk sejmowy nr 1629). Projekt rządowy oraz rozpatrywany łącznie z nim poselski projekt ustawy o państwowych instytutach naukowych (druk sejmowy nr 252) stanowiły przedmiot prac Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży. Zmiany wprowadzone na etapie prac w Sejmie nie zmieniły w sposób istotny meritum rozwiązań zaproponowanych w przedłożeniu rządowym.

Na etapie drugiego czytania zgłoszone zostały dwie poprawki. Poprawka, poparta przez Izbę, umożliwiła radzie naukowej i dyrektorowi instytutu badawczego, po zasięgnięciu opinii zakładowych organizacji związkowych, złożenie do ministra nadzorującego wspólnego wniosku w sprawie połączenia, podziału, reorganizacji lub likwidacji instytutu. Druga poprawka zakładała wyłączenie stosowania w odniesieniu do instytutów badawczych przepisów ustawy – Prawo zamówień publicznych w zakresie zamówień niezbędnych do realizacji umów cywilnoprawnych na badania naukowe, prace rozwojowe albo na wytwarzanie unikatowej aparatury naukowo-badawczej, urządzeń lub materiałów finansowanych z przychodów instytutu w związku z wykonywaniem tych umów, z wyłączeniem, przychodów pochodzących z budżetu państwa oraz budżetu Unii Europejskiej. Poprawka ta nie uzyskała jednak poparcia.

III. Uwagi szczegółowe

1. Opiniowana ustawa przewiduje, że instytuty badawcze są tworzone, łączone, dzielone, reorganizowane, przekształcane i likwidowane w drodze rozporządzenia Rady Ministrów. Zgodnie z Konstytucją rozporządzenia są aktami prawnymi powszechnie obowiązującymi wydawanymi przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Rozporządzenia, o których mowa w ustawie, mają jednakże inny charakter. Nie zawierają norm generalnych i abstrakcyjnych, ale postanowienia o charakterze indywidualnym i konkretnym, a zatem powinny mieć formę decyzji.

Problem ten został podniesiony przez Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 5 listopada 2009 r. (sygn. akt S 6/09) dotyczącym ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Ustawa o samorządzie gminnym (art. 4 ust. 1) przewiduje, iż tworzenie, łączenie, dzielenie i znoszenie gmin oraz ustalanie ich granic dokonywane jest przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia. W drodze rozporządzenia Rada Ministrów także: nadaje gminie lub miejscowości status miasta i ustala jego granice, ustala i zmienia nazwy gmin oraz siedziby ich władz. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że owe rozporządzenia Rady Ministrów nie zawierają generalnych i abstrakcyjnych norm prawnych (przepisów), lecz tylko jednorazowe postanowienia wydawane na podstawie przepisów ustawy. Są aktami stosowania prawa, a nie aktami stanowienia prawa.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego problem wynika z tego, że ustawodawca nadał aktom prawnym wydawanym przez Radę Ministrów w tych sprawach formę rozporządzenia, a w istocie ich treść zbliżona jest do "typowych decyzji administracyjnych".

Powyższą argumentację należy odnieść do trybu tworzenia, łączenia, dzielenia, reorganizowania, przekształcania i likwidowania instytutów badawczych i nadać takim aktom formę decyzji, realizując tym samym zalecenie Trybunału Konstytucyjnego. Ponieważ kodeks postępowania administracyjnego nie przewiduje trybu odwołania od decyzji Rady Ministrów, na gruncie opiniowanej ustawy powinien znaleźć się taki przepis.

Propozycje poprawek:

- w art. 5:
 - a) w ust. 1 wyraz "rozporządzenia" zastępuje się wyrazem "decyzji",
 - b) w ust. 2 wyraz "Rozporządzenie" zastępuje się wyrazem "Decyzja",

c) w ust. 3 wyrazy "rozporządzeniu Rady Ministrów, o którym mowa w ust. 1" zastępuje się wyrazami "decyzji o utworzeniu instytutu",

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. W decyzji o utworzeniu instytutu wskazuje się mienie, w które wyposaża się instytut, a także formę i sposób tego wyposażenia.";

- w art. 6 w ust. 1 wyraz "akcie" zastępuje się wyrazem "decyzji";
- w art. 7 w ust. 3 wyraz "rozporządzenia" zastępuje się wyrazem "decyzji";
- w art. 9 w ust. 1 wyraz "rozporządzenia" zastępuje się wyrazem "decyzji";
- w art. 16 w ust. 2 wyraz "akcie" zastępuje się wyrazem "decyzji";
- w art. 21 w ust. 5 i 7 wyraz "rozporządzenia" zastępuje się wyrazem "decyzji";

2. W art. 15 ust. 3 wskazana jest zmiana redakcyjna.

Propozycja poprawki:

- w art. 15 w ust. 3 wyrazy "prawa ochronnego na wzór użytkowy, prawa" zastępuje się wyrazami "prawo ochronne na wzór użytkowy, prawo";

3. Zgodnie z art. 16 mienie instytutu obejmuje własność i inne prawa majątkowe. Należy zauważyć, że przytoczony przepis ustawy jest powtórzeniem normy wynikającej z art. 44 Kodeksu cywilnego, który stanowi, iż mieniem jest własność i inne prawa majątkowe. Zgodnie z § 4 Zasad techniki prawodawczej ustawa nie może powtarzać przepisów zamieszczonych w innych ustawach. Proponuje się więc wyeliminowanie art. 16 ust. 1.

Propozycja poprawki:

- w art. 16 skreśla się ust. 1;

4. Ustawa w przepisie art. 16 ust. 4 stanowi, że gospodarowanie mieniem instytutu odbywa się zgodnie z zasadą celowości, gospodarności i oszczędności. Należałoby rozważyć uzupełnienie katalogu wymienionych zasad o zasady legalności i rzetelności.

Jednocześnie w art. 24 ust. 1 pkt 3 ustawa stanowi, iż dyrektor instytutu zarządza mieniem i odpowiada za wykorzystanie mienia instytutu na realizację jego zadań statutowych, zgodnie z zasadami określonymi w art. 16 ust. 4. Natomiast zgodnie z art. 26 ust. 2 minister nadzorujący może odwołać dyrektora w przypadku działania niezgodnego z zasadami praworządności, rzetelności i gospodarności w czasie zajmowania stanowiska. Pomiedzy przepisami zachodzi więc pewna niespójność. Mając powyższe na uwadze proponuje się wprowadzenie poprawek ujednolicających.

Propozycje poprawek:

- w art. 16 w ust. 4 wyraz "zasadą" zastępuje się wyrazami "zasadami legalności, rzetelności,";
 - w art. 26 w ust. 2 w pkt 2 wyrazy "praworządności, rzetelności i gospodarności" zastępuje się wyrazami "legalności, rzetelności, celowości, gospodarności i oszczędności";
5. W art. 17 ust. 8 ustawodawca przesądza, że czynności prawne dokonane z naruszeniem przepisów określonych "w ust. 1- 4 i 5- 7" są nieważne. Skoro intencją było odesłanie do wszystkich ustępów art. 17 to nie ma sensu wprowadzania podziału na "ust. 1-4 i 5-7".

Propozycja poprawki:

- w art. 17 w ust. 8 wyrazy "ust. 1-4 i 5-7" zastępuje się wyrazami "ust. 1-7";
6. Z treści art. 1 ust. 2 wynika, że instytut badawczy posiada osobowość prawną. Konsekwencją takiego uregulowania jest samodzielne występowanie instytutu w obrocie prawnym. Wobec tego zbędny jest przepis art. 18 ust. 1 stanowiący, że instytut występuje w stosunkach prawnych we własnym imieniu i działa na własny rachunek.

Przepis taki nie ma racji bytu tym bardziej, że w doktrynie prawa cywilnego wątpliwości budzi wzajemna relacja pojęć "występowanie we własnym imieniu" oraz "działanie na własny rachunek",¹ a co za tym idzie trudno jest ustalić znaczenie przepisu.

Ponadto pozostawienie tego przepisu mogłoby skutkować wykładnią polegającą na odmówieniu instytutom badawczym możliwości występowania w tych stosunkach cywilnoprawnych, które związane są z występowaniem w cudzym imieniu lub działaniem na cudzy rachunek (np. pełnomocnictwo, powiernictwo, umowa komisu). Wydaje się to sprzeczne z wolą ustawodawcy.

Propozycja poprawki:

- w art. 18 skreśla się ust. 1;

¹ Komentarz do art. 43(1) kodeksu cywilnego (Dz.U.64.16.93), [w:] A. Kidyba (red.), K. Kopaczyńska-Pieczniak, E. Niezbecka, Z. Gawlik, A. Janiak, A. Jedliński, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, LEX, 2009.

7. W art. 18 ust. 10 wprowadzono skrót w odniesieniu do planu finansowego. Analiza przepisów ustawy prowadzi do wniosku, że ustawodawca posługuje się nim niekonsekwentnie, zarówno w ramach art. 18 jak i w całej ustawie. Z uwagi na fakt, że ustawa stanowi również o innych planach np. planie działalności, w celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości, proponuje się zrezygnować z wprowadzania skrótu.

Propozycja poprawki:

- w art. 18:
 - a) w ust. 1 wyrazy " plan finansowy, zwany dalej "planem"" zastępuje się wyrazami "roczny plan finansowy",
 - b) w ust. 11 po wyrazach "Roczny plan" dodaje się wyraz "finansowy",
 - c) w ust. 12 wyraz "Plan" zastępuje się wyrazami "Roczny plan finansowy";
8. W przepisie art. 24 ust. 6 w katalogu wymagań wskazano, iż dyrektor instytutu badawczego nie może być skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Należałoby zastanowić z jakiego powodu ustawodawca różnicuje formę winy w zależności od tego czy popełniony czyn jest przestępstwem, czy przestępstwem skarbowym.

Obecnie w kodeksie karnym skarbowym nieumyślne przestępstwa skarbowe są stypizowane w art. 84 § 1, art. 96 § 1, art. 106§ 1 i art. 111 § 1. Wszystkie polegają na nieumyślnym dopuszczeniu do popełnienia czynu zabronionego poprzez niedopełnienie obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem reguł obowiązujących w działalności przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej i są zagrożone karą grzywny. Są to więc czyny o stosunkowo niewielkiej szkodliwości społecznej. Mimo tego, popełnienie ich, będzie stanowiło przeszkodę w zajmowaniu stanowiska dyrektora instytutu.

Jednocześnie skazanie za nieumyślne spowodowanie śmierci (art. 155 kk) – przestępstwo zagrożone karą do 5 lat pozbawienia wolności, za nieumyślne spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 2 kk) – 3 lata pozbawienia wolności, za nieumyślne spowodowanie zdarzenia, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach (art. 163 § 2 kk) - 5 lat pozbawienia wolności, albo za nieumyślne wyrządzenie znacznej szkody majątkowej w związku z prowadzeniem spraw majątkowych lub działalności gospodarczej (art. 296 § 4 kk) – 3 lata pozbawienia wolności nie będzie stanowiło przeszkody dla zajmowania takiego stanowiska.

Jeżeli nie ma uzasadnienia dla tej dysproporcji w traktowaniu osób skazanych za nieumyślne przestępstwa i nieumyślne przestępstwa skarbowe, to rolę racjonalnego

ustawodawcy jest zrównanie sytuacji prawnej tych kategorii podmiotów, np. poprzez wiązanie braku możliwości pełnienia funkcji dyrektora tylko ze skazaniem za umyślne przestępstwo skarbowe.

Należy również zauważyć, że w dotychczas obowiązującej ustawie o jednostkach badawczo-rozwojowych znajduje się regulacja, zgodnie z którą funkcję dyrektora może pełnić osoba, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe (art. 21 ust. 3).

Mając powyższe na względzie należy rozważyć możliwość wprowadzenia zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

- w art. 24 w ust. 6 w pkt 5 wyrazy "przestępstwo skarbowe" zastępuje się wyrazami "umyślne przestępstwo skarbowe";

Należałoby również zastanowić nad dokonaniem odpowiednich zmian w art. 45 ust. 3 pkt 4, w art. 56 ust. 2 i 6 oraz w art. 58 ust. 8.

9. Korekty wymaga art. 25 ust. 1 dotyczący zarządzania konkursem na dyrektora instytutu. W przepisie mowa jest o "kadencji" dyrektora, podczas gdy zgodnie z art. 24 ust. 2 dyrektor powoływany jest "na okres 4 lat".

Propozycja poprawki:

- w art. 25 w ust. 1 wyraz "kadencji" zastępuje się wyrazami "okresu, o którym mowa w art. 24 ust. 2,";

10. Przepis art. 26 zawiera katalog obligatoryjnych (ust. 1) i fakultatywnych (ust. 2) przesłanek odwołania dyrektora. Należy zauważyć, że przesłanki sformułowane w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 2 są tożsame. Przesłankami tymi są warunki określone w art. 24 ust. 6 pkt 2 i 5, czyli korzystanie z pełni praw publicznych i niebycie skazanym prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. W przypadku zatem niespełnienia przez dyrektora wskazanych warunków nie wiadomo czy minister ma obowiązek odwołać dyrektora czy też odwołanie będzie fakultatywne. Wydaje się, że wskazane warunki powinny być podstawą obligatoryjnego odwołania dyrektora, dlatego proponuje się następujące poprawki.

Propozycja poprawki:

- w art. 26:
 - a) w pkt 1 wyraz "niespełnienia" zastępuje się wyrazem "niespełniania",
 - b) w ust. 2 skreśla się pkt 1;

11. Przepis art. 35 ust. 3 stanowi, iż w razie stwierdzenia nieprawidłowości w działalności organów instytutu, polegających na naruszeniu prawa lub statutu oraz nieprawidłowości wydatkowania środków publicznych, minister nadzorujący wydaje zalecenia pokontrolne i zobowiązuje w wystąpieniu pokontrolnym dyrektora i przewodniczącego rady naukowej do ich realizacji w określonym terminie. Zdanie drugie tego przepisu wskazuje, że w przypadku niezastosowania się do zaleceń pokontrolnych stosuje się art. 26 ust. 1 i 3, co oznacza, że minister jest obowiązany do odwołania dyrektora. Katalog przyczyn obligatoryjnego odwołania dyrektora zawarty w art. 26 ust. 1 ma charakter zamknięty, a zatem wydaje się zasadnym przeniesienie treści zdania drugiego z art. 35 ust. 3 do art. 26 ust. 1.

Propozycje poprawek:

- w art. 26 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

"4) niezastosowania się do zaleceń pokontrolnych, o których mowa w art. 35 ust. 3.";
- w art. 35 w ust. 3 skreśla się zdanie drugie;

12. W art. 36 ust. 4 dotyczącym audytu instytutu badawczego wskazano, iż zespół powołany przez ministra nadzorującego w celu dokonania audytu, przedstawia ministrowi wyniki swoich prac. Na podstawie wyników tych prac minister będzie mógł podjąć między innymi czynności, o których mowa w art. 26. Przepis ten dotyczy obligatoryjnych (ust. 1) i fakultatywnych (ust. 2) przesłanek odwołania dyrektora. Tak sformułowane odesłanie może powodować wątpliwości interpretacyjne i skutkować daleko idącą dowolnością. Umożliwia bowiem ministrowi odwołanie dyrektora instytutu jedynie "na podstawie wyników prac zespołu" nie precyzując żadnych dodatkowych kryteriów. Nie wiadomo również w jakich przypadkach minister będzie miał obowiązek, a w jakich możliwość odwołania dyrektora. W związku z powyższym zasadne wydaje się zrezygnowanie z odesłania do art. 26 w art. 36 ust. 4. Jeżeli wyniki prac zespołu wykażą, że dyrektor

działał niezgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ust. 2 to minister będzie mógł go odwołać na podstawie tego przepisu.

Propozycja poprawki:

- w art. 36 w ust. 4 wyrazy ", art. 9 ust. 2 lub art. 26" zastępuje się wyrazami "lub art. 9 ust. 2";

13. Zgodnie z art. 45 ust. 1 stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowym może ulec rozwiązaniu w drodze porozumienia stron w każdym czasie. Podkreślenie, że rozwiązanie może nastąpić w każdym czasie jest zbędne. Formuła ta nie zawiera w sobie treści normatywnej a zatem uzasadnione jest zredukowanie brzmienia art. 45 ust. 1 o wyrazy "w każdym czasie".

Propozycja poprawki:

- w art. 45 w ust. 1 skreśla się wyrazy "w każdym czasie";

14. W przepisie art. 56 ust. 6 należy zredukować odesłanie do art. 52 ust. 1 pkt 1-3. Skoro ustawodawca chciał odesłać do wszystkich punktów ustępu pierwszego, niecelowe jest ich powtarzanie.

Propozycja poprawki:

- w art. 56 w ust. 6 skreśla się wyrazy "pkt 1-3";

15. Zgodnie z art. 58 ust. 4 od prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej stronom służy odwołanie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Do odwołania będzie stosowało się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące apelacji. Od tego orzeczenia nie będzie stronom przysługiwała kasacja. Przepis obarczony jest pewną niezręcznością terminologiczną. Od dnia 6 lutego 2005 r. w Kodeksie postępowania cywilnego określenie "kasacja" zostało zastąpione przez określenie "skarga kasacyjna" i obecnie należy się posługiwać tą drugą formułą.

Propozycja poprawki:

- w art. 58 w ust. 4 wyraz "kasacja" zastępuje się wyrazami "skarga kasacyjna";

16. Opiniowana ustawa w art. 65 przewiduje, że w sprawach dotyczących stosunku pracy pracowników instytutu, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu pracy. Kodeks pracy określa prawa i obowiązki pracowników i pracodawców, a jeżeli stosunek pracy określonej kategorii pracowników regulują przepisy szczególne, przepisy kodeksu

stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami (art. 1 i art. 5 k.p.). Przepisy opiniowanej ustawy mają charakter przepisów szczególnych a zatem znajdują do niej zastosowanie przepisy Kodeksu pracy. W związku z tym, że art. 65 jest powtórzeniem normy kodeksowej, a Zasady techniki prawodawczej w § 4 ust. 1 stanowią, że ustawa nie może powtarzać przepisów zamieszczonych w innych ustawach, proponuje się wyeliminowanie tego przepisu.

Propozycja poprawki:

- skreśla się art. 65.

Iwona Kozera

młodszy legislator